

## Fjärde adventssöndagen 2022

När vi firar ett församlingsjubileum får vi alltid tacka Gud för allt tecken på hans nåd. För 125 år sedan var det inte lätt att vara katolik i Sverige – främmande trosbekännare som man sade. Därför måste vi idag var uppfyllda av jublande glädje, alltså en äkta jubileumsglädje, och tacksamhet för att vi idag får leva i frihet och kan bygga upp församlingens gemenskap till Guds ära och människors bästa. Det är viktigt, ja, egentligen självklart att ni, katoliker här i Norrköping, älskar er församling och tillsammans tar hand om den och om alla människor som söker sig till er.

Idag på den fjärde adventssöndagen blir vi påmind om att vi alla har en kallelse från Gud. Vi är ”kallade att vara hans heliga” (Rom 1:7). Jesus kommer till denna värld för att frälsa oss och ge oss del av sin egen helighet. Genom vårt dop har vi fått ett litet frö av helighet, som sedan skall växa och bära frukt i oss och genom oss för alla de andra. Andra Vatikankonciliet betonar med eftertryck att vi alla är kallade till helighet. En församling skall vara en skola i helighet. Där är vi ”kallade att tillhöra Jesus Kristus” (Rom 1:6) och bli honom alltmer lika. Som Guds heliga folk hjälper vi varandra på helgelsens väg. Genom sakramenten och bönen växer vi in i en allt djupare och förtroeligare gemenskap med Jesus. Den skall sedan bära frukt för de andra, så att vi kan bli rika på goda gärningar, vilket paradoxalt också innebär att vi blir fattiga i Anden. Det är denna sanna rikedom som ingen kan beröva oss, som vi måste sträva efter, så att hela vårt liv blir ett vittnesbörd om att vi vill bana väg för Jesus, efterfölja honom och leva hela vårt liv till hans ära och pris. ”Det finns många djup i Kristus”, skriver Johannes av Korset. Han är som en rik gruva med oräkneliga lager av skatter. Hur djupt man än gräver, kommer man aldrig till något slut, i stället finner man överallt, i varje lager, nya ådror med rikedomar”.

Vi har alla en egen kallelse i kyrkan och i världen som är unik för var och en. Om inte vi tar på oss den, kan ingen annan göra det. Det blir liksom ett hål, ett tomrum i frälsningshistorien som Jesus vill ge oss del av, vi som är hans heliga folk. Men detta hål kan lyckligtvis lagas. Tomrummet kan fyllas. Genom Guds nåd kan vi alltid omvända oss till honom ännu mer, mer och mer. *Magis*, mer på latin, är ett typiskt katolskt ord- Gud ger sig mer och mer till oss och vi kan besvara denna gåva mer och mer. Det finns liksom ingen gräns, eftersom hans nåd och kärlek är oändlig, gränslös.

I dagens evangelium får vi se vilken kallelse i Guds frälsningsplan som den helige Josef fick ta emot. Det är en stilla och diskret uppgift, i skymundan, men just därför så oerhört viktig. Vi ser genom hela historien att det ofta är dessa stilla och ödmjuka i landet som bär upp världen. Ibland lägger man först märke till dem, när

det är borta, döda. Då ser man vilket tomrum de har lämnat efter sig. De vill inte själva stå i centrum utan bara öppna sig och ta emot Gud och rätta sig efter hans vilja. De vill stå till tjänst, som det så vackert heter på svenska. I vår tid riskerar denna stilla, tjänstvilliga kallelse att gå förlorad. Men den helige Josef kan hjälpa oss att återupptäcka denna underbara kallelse. Han ställde sig helt till förfogande för att beskydda Jesusbarnet och Jungfru Maria. Guds röst och kallelse som nådde honom i drömmen togs emot utan minsta tvekan. På så sätt blev Josef indragen i frälsningshistorien. I skymundan, diskret i bakgrunden, fick han vaka över Jesus och ge honom hans namn: *Immanuel* – Gud med oss. Josef fortsätter att vaka över oss alla, över hela kyrkan, så att vi kan ta emot Jesus i vårt liv, så att han också blir Gud med oss.

Under advent är det annars Jungfru Maria som står i centrum. Hon får bära Jesus som ett foster i sitt jungfruliga sköte. Tillsammans med henne får vi alla vänta och längta efter Jesu ankomst till vår värld. Vi behöver adventstiden för att lära oss att längta, att visa förväntan och hopp. Vi får Marias hjälp för att få ett hjärta som längtar efter att uppfyllas av Jesus och av allt det som han vill ge oss. Julens mysterium måste längtas fram, så att det är barnet i krubban som står i centrum. Tomtar, julgranar och julbord måste vika undan för Guds enfödde Son som föds i ett smutsig stall för att frälsa oss från syndens smuts, från slaveriet under penningen, maktbegäret och alla de andra avgudar som vi frestas dyrka.

Det är vår kallelse som Jesu lärjungar att hjälpa människor att bli befriade från materialismens och hedonismens tyranni som riskerar att göra dem till Mammons trälarna och få deras hjärta att frysa till is. Julen måste öppna våra hjärtan för alla nödlidande i vår värld. Kriteriet på att vår tro och kärlek till Jesu sär äkta är att vi verkligen vill dela med oss vår tid, våra pengar – och vårt hjärta – till dem som lider nöd. Vem de än är får vi se på dem som Jesu gåva till oss, så att vi kan slösa vår kärlek och omtanke på dem, eftersom det är Jesus själv som kommer till oss i dem.

Vi ber i dag för denna församling och för er alla som tillhör den, att Jesus skall bli alltmer älskad, tjänad och tillbedd av er alla. Då kan världen utanför också se att Jesus inte har fötts förgäves till vår värld. Han fortsätter att kalla människor och ta dem i sin tjänst. När det går upp för oss att Jesus vill använda oss i sin tjänst är det den lyckligaste dagen i vårt liv. Den lyckan unnar jag er alla här i den heliga Birgittas egen församling i Norrköping. Må hon alltid be för er, att ni liksom hon tar emot den kallelse i livet som Gud har reserverat för var och en av er.